ΙΝΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΔΑ

Ὁ Βούδας, ὁ σοφὸς θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἰνδῶν, ὅταν ἦταν ἀκόμα νέος, ζοῦσε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα του, τοῦ βασιλιᾶ Βουδοχάνα.

Ὁ Βούδας δὲν εἶχε βγεῖ ὥς τότε ἀπ' τὴν πατρική του κατοικία καὶ δὲν ἤξερε παρὰ μόνο τὴν ὑγεία, τὴν ὀμορφιὰ καὶ τὴ δύναμι.

Μιὰ μέρα θέλησε νὰ κάμη ἕναν περίπατο στὴν πολιτεία κ' ὁ Βουδοχάνα διέταξε νὰ τὸ γνωστοποιήσουν παντοῦ μὲ τὶς καμπάνες καὶ τοὺς ντελάληδες.

Οἱ ντελάληδες βγῆκαν τότε στοὺς δρόμους καὶ φωνάζανε :

— Ὕστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα, τὸ βασιλόπουλο θὰ γυρίση τὴν πολιτεία κ' ὁ βασιλιᾶς προστάζει νὰ παραμερίσουν ἀπ' τὸ δρόμο του καθετὶ τὸ δυσάρεστο, γιὰ νὰ μὴν ἰδῆ παρὰ μόνο τὰ εὐχάριστα.

Τὴν ὡρισμένη μέρα, ὁ Βούδας μπῆκε ἀληθινὰ σ' ἕνα ἁμάξι καὶ τράβηξε πέρα ἀπ' τὸ παλάτι.

Στὴ μέση ὅμως τοῦ δρόμου, μόλις προχώρησε λίγο, ἀντάμωσε ἕνα γέρο καμπουριασμένο, ζαρωμένο κ' ἀδυνατισμένο, ποὺ ἀκουμποῦσε σ' ἕνα χοντρὸ ραβδὶ κ' ἔτρεμε σύγκορμος.

— Ποιός εἶν' αὐτός ; ρώτησε ὁ Βούδας τὸν ἁμαξᾶ.

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε γέρος, ἀπάντησε ὁ ἁμαξᾶς, καὶ τὰ γερατειὰ ἀσχημίζουν τὸν ἄνθρωπο. Ὁ πατέρας σου, ἡ μητέρα σου, οἱ συγγενεῖς σου, οἱ ὑπήκοοί σου, ὅλοι τους θὰ γεράσουν μιὰ μέρα. Αὐτὴ εἶνε ἡ φυσικὴ πορεία τῆς ζωῆς...

Πιὸ πέρα, ὁ Βούδας ἀντάμωσε ἕναν ἄντρα ἄρρωστο ποὺ εἶχε πυρετὸ καὶ μόλις ἀνέπνεε ἀπ' τὴν ἐξάντλησι.

— Τί εἶνε πάλι αὐτός ; ρώτησε ὁ Βούδας τὸν ἁμαξᾶ.

Κι' ὁ ἁμαξᾶς ἀποκρίθηκε :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἄρρωστος. Ἔχει ἀρρωστήσει καὶ τώρα βρίσκεται στὰ πρόθυρα τοῦ θανάτου. Ἔμεινε μόνος του, ὁ δυστυχισμένος, καὶ δὲν ἔχει πειὰ οὔτε δυνάμεις, οὔτε προστασία, οὔτε ἄσυλο, οὔτε φίλους, οὔτε τίποτε....

Καὶ ὁ Βούδας εἶπε :

— Λοιπὸν ἡ ὑγεία εἶνε ἕνα ὄνειρο ἀπατηλό, ἕνα παιγνίδι πρόσκαιρο, μιὰ χαρὰ περαστική ; Ἀλλοίμονο στοὺς ἀνθρώπους ποὺ χάνουν ἔτσι εὔκολα τὴν ὑγεία τους !

Παρακάτω ὁ Βούδας, καθὼς προχωροῦσε μὲ τ' ἁμάξι του, ἀντάμωσε μιὰ κηδεία. Ὁ νεκρὸς ἦταν σκεπασμένος μ' ἕνα ἄσπρο σεντόνι. Τὸν εἶχαν περικυκλώσει πλῆθος ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους του καὶ θρηνολογοῦσαν, τραβῶντας τὶς τρίχες τῆς κεφαλῆς των καὶ χτυπῶντας τὰ στήθη τους.

— Τί εἶνε αὐτό ; ρώτησε ὁ Βούδας τὸν ἁμαξᾶ.

Κι' ὁ ἁμαξᾶς ἀποκρίθηκε :

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὑψηλότατε, εἶνε νεκρός. Δὲν θὰ μπορέση πειὰ νὰ δῆ οὔτε τὸν πατέρα του, οὔτε τὴ μητέρα του, οὔτε τὸ γυιό του, οὔτε τὴ γυναίκα του. Θ' ἀφήση τὸ σπίτι του, τὴν περιουσία του, τοὺς δικούς του καὶ δὲν θὰ ξαναγυρίση ποτὲ πειὰ κοντὰ στοὺς ἀγαπημένους του....

Κι' ὁ Βούδας εἶπε :

— Ἀλλοίμονο στὴ νειότη ποὺ τὴ φοβερίζουν τὰ γεράματα ! Ἀλλοίμονο στὴν ὑγεία ποὺ τὴν ἀφανίζουν ἡ ἀρρώστειες ! Ἀλλοίμονο στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶνε τόσο σύντομη ! Ὤ, γιατὶ νὰ ὑπάρχουν τὰ γερατειὰ κ' ἡ ἀρρώστειες κ' ὁ θάνατος ;

Καὶ τὸ νέο βασιλόπουλο ἀπομακρύνθηκε σιωπηλὸ καὶ συλλογισμένο, γιατὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀντίκριζε τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία...

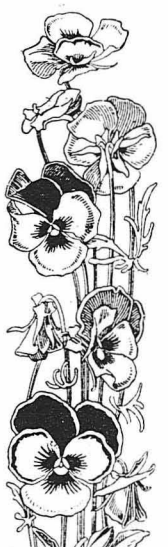

ματο, ἄρχισε ν' ἀναλαμβάνη σιγὰ—σιγὰ ἀπ' τοὺς σωματικοὺς πόνους, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη ἀπαλλαγεῖ ἀκόμα κ' ἀπὸ τοὺς ψυχικούς

Ἡ πρώτη εἴδησι ποὺ ἔμαθε μετὰ τὴν ἀνάρρωσί του, ἦταν ὅτι ὁ πλοίαρχος Λεονάρδος εἶχε συλληφθεῖ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του καὶ εἶχε τουφεκισθεῖ.

Κι' ἡ κόρη του, κόρη ἐπαναστάτου, ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ γλυτώση ἀλλοιῶς ἀπ' τὸ θάνατο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε, ἀναγκάστηκε νὰ κλειστῆ σ' ἕνα μοναστῆρι καὶ νὰ φορέση τὸ ράσο τῆς μοναχῆς, μὲ τὸ ὄνομα Μαγδαληνή. Ἔτσι, ἡ Φραγκίσκα ἦταν σχεδὸν νεκρὴ γιὰ τὸν Μπελλίνι, ὁ ὁποῖος δὲν μτόρεσε πειὰ νὰ τὴν ξαναδῆ.

Ὡστόσο, ὕστερα ἀπὸ πολλὲς ἔρευνες, ὁ ἄτυχος μουσουργὸς ἀνακάλυψε σὲ ποιὸ μοναστῆρι εἶχε καταφύγει ἡ ἀγαπημένη του καὶ πήγαινε ἐκεῖ συχνὰ γιὰ νὰ τὴν ἀκούση ὅταν ἔψελνε μὲ τὶς ἄλλες μοναχές.

Μέσα στὶς ἄλλες φωνές, ὁ Μπελλίνι ξεχώριζε καθαρὰ τὴ γλυκειὰ φωνή της καὶ αὐτὸ ἀνακούφιζε τὴ βασανισμένη του καρδιά.

Ἕνα πρωὶ ὅμως, φτάνοντας στὸ ἐκκλησάκι τοῦ μοναστηριοῦ, ἄκουσε νὰ ψάλλουν τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία. Μὲ ταραγμένη καρδιὰ ρώτησε μιὰ καλόγρηα γιὰ ποιὸν γινόταν ἡ τελετὴ κ' ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε :

— Γιὰ τὴν ἀδελφὴ Μαγδαληνή, ποὺ ἀναπαύτηκε ψές...

Τότε ὁ Μπελλίνι ἔπεσε γονατιστὸς στὶς πλάκες τοῦ ναοῦ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια προσευχήθηκε γιὰ τὴν ἀδελφὴ Μαγδαληνή, τὴν παλιά του ἀγαπημένη, τὴν λατρευτή του Φραγκίσκα...

ΕΛΒΕΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρό, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ψηλότερα βουνὰ τῆς Ἐλβετίας, ποὺ σκεπάζεται σήμερα ἀπὸ τὰ αἰώνια χιόνια καὶ ποὺ τότε ἦταν ἀκόμα ἕνας τόπος εὔφορος, βασίλευε ἐξωφρενικὴ εὐτυχία.

Οἱ κάτοικοι ὅμως τοῦ πλούσιου αὐτοῦ μέρους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἄπειρα εἰσοδήματα, τυφλώθηκαν στὸ τέλος ἀπ' τὴν καλοπέρασί τους καὶ γίνηκαν περήφανοι κ' ἀλαζονικοί.

Μέθυσαν ἀπὸ τὰ πλούτη τους καὶ ξέχασαν μιὰ μεγάλη καὶ ἱερὴ ὑποχρέωσι ποὺ εἶχαν, τὴν ὑποχρέωσι τῆς φιλοξενίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης.

Ἀντὶ νὰ μεταχειρίζωνται τοὺς θησαυρούς των γιὰ τὴν ἀνακούφισι τῶν δυστυχισμένων, τοὺς σκόρπαζαν ἀσυλλόγιστα στὶς γιορτὲς καὶ στὶς διασκεδάσεις.

Ὅταν πήγαινε κανένας φτωχὸς νὰ τοὺς ζητήση συνδρομή, ἔκλειναν τ' αὐτιά τους καὶ τοὺς ζητιάνους τοὺς ἔδιωχναν σκληρὰ ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ των.

Ἕνας ἀπ' τοὺς ἄκαρδους αὐτοὺς πλουσίους εἶχε χτίσει στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ ἕνα μέγαρο πολυτελέστατο. Πῆρε μαζύ του καὶ μερικοὺς φίλους του καὶ περνοῦσε τὸν καιρό του μὲ γλέντια καὶ διασκεδάσεις.

Τὰ λουτρὰ τοῦ παλατιοῦ αὐτοῦ ἦσαν πάντα γεμάτα ἀπὸ τὸ καθαρώτερο γάλα κ' ἡ σκάλες τῶν ἐξωστῶν του καμωμένες ἀπὸ μεγάλα κομμάτια λευκοῦ σὰν τὸ χιόνι τυριοῦ.

Ἐνῶ ὅμως ὁ σκληρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος περνοῦσε τὴ ζωή του μέσ' στὶς χαρὲς καὶ στὶς ἀπολαύσεις, ἡ μητέρα του κατοικοῦσε σὲ μιὰ φτωχικὴ καλύβα, στὰ βάθη τῆς κοιλάδας, καὶ ζοῦσε σὲ μεγάλη φτώχεια καὶ στενοχώρια.

Ἡ δυστυχισμένη γρηά, τρέμοντας ἀπ' τὴν πεῖνα, πῆγε μιὰ μέρα στὸ παλάτι τοῦ γιοῦ της γιὰ νὰ ζητήση τὸ ἔλεός του, ἀλλὰ ὁ ἄσπλαχνος πλούσιος τῆς εἶπε νὰ φύγη καὶ νὰ μὴ τὴν ξαναδῆ ποτὲ στὰ μάτια του.

Τότε ἡ γρηὰ ἄρχισε νὰ τοῦ λέη μὲ δάκρυα στὰ μάτια πὼς ἦταν ἀδύνατη καὶ πὼς δὲν μπορεῖ πειὰ νὰ δουλέψη.

Τοῦ εἶπε ἀκόμα, πὼς ζοῦσε μόνη κ' ἔρημη στὴν καλύβα της, πὼς ζοῦσε ἄρρωστη καὶ πεινασμένη καὶ πὼς δὲν εἶχε κανένα γιὸ νὰ τὴ βοηθήση.

Στὸ τέλος τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς δώση λίγα ψίχουλα ἀπὸ τὸ πλούσιο τραπέζι του καὶ μιὰ γωνιὰ στὸ σταῦλο του γιὰ νὰ κοιμηθῆ μαζὺ μὲ τὰ ζῶα.

Ἀλλὰ ὁ γυιός της, ἀσυγκίνητος ἀπ' τὴ δυστυχία της, τὴ διέταξε πάλι νὰ ξεκουμπιστῆ γρήγορα ἀπὸ μπροστά του καὶ νὰ τὸν ἀφήση στὴν ἡσυχία του.

Τότε ἡ μητέρα του, γιὰ νὰ τὸν κάνη νὰ τὴν συμπονέση, τοῦ ἔδειξε τ' ἀδυνατισμένα κοκκαλιάρικα χέρια της, μέσ' στὰ ὁποῖα τὸν κρατοῦσε ὅταν ἦταν μωρὸ καὶ τὰ βαθουλωμένα μάγουλά της.

Ἀλλὰ οὔτε κ' αὐτὴ τὴ φορὰ συγκινήθηκε ὁ σκληρόκαρδος ἀφέντης τοῦ παλατιοῦ. Φώναξε μάλιστα τοὺς ὑπηρέτες του καὶ τοὺς διέταξε νὰ πετάξουν ἔξω τὴ μάνα του διὰ τῆς βίας.

Ἡ ἄτυχη μητέρα, βλέποντας τὴ σκληρότητα τοῦ γιοῦ της, ἀπομακρύνθηκε γρήγορα ἀπ' τὸ παλάτι του καὶ τράβηξε γιὰ τὴ φτωχική της καλύβα.

Ὅσο σκληρὴ κ' ἂν ἦταν ὅμως ἡ συμπεριφορὰ τοῦ γιοῦ της, πάλι δὲν ἀποφάσισε νὰ τὸν καταραστῆ, γιατί, παρ' ὅλα αὐτά, τὸν ἀγαποῦσε ἀκόμα...

Ἐνῶ ὅμως βάδιζε καμπουριασμένη ἀπ' τὰ χρόνια κ' ἀπὸ τὴ δυστυχία, βαθειοὶ στεναγμοὶ ἄρχισαν νὰ βγαίνουν ἀπ' τὸ στῆθος της καὶ δάκρυα πικρὰ νὰ τρέχουν ἀπ' τὰ μάτια της.

Τότε ὁ Θεός, ποὺ τὰ βλέπει ὅλα ψηλὰ ἀπ' τὸ θρόνο του, εἶδε καὶ τὸ σπαραγμὸ τῆς μητέρας κ' ἀποφάσισε νὰ τιμωρήση τὸν ἄδικο γυιό.

Μόλις λοιπὸν ἡ γρηὰ κατέβηκε κάτω στὴν κοιλάδα, ξέσπασε ἀμέσως μιὰ μπόρα, ἄγρια κ' ὁρμητική, ποὺ συνεπῆρε στὴν ὁρμή της τὸ καθετί.

Ὁ ἄσπλαχνος γιὸς εἶδε μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὸ σπίτι του ν' ἀφανίζεται ἀπ' τὸν κεραυνό, τὰ ζῶα του νὰ ψοφᾶνε, τὴν περιουσία του ὅλη νὰ καταστρέφεται, μέσα στὴν παραφορὰ καὶ τὴν ὀργὴ τῶν στοιχείων τῆς φύσεως.

Ἀλλὰ οὔτε κ' ὁ ἴδιος γλύτωσε, γιατὶ τὸν ἄρταξε ἡ θύελλα μαζὺ μὲ τοὺς συντρόφους του κ' ἀφοῦ τοὺς ἐστριφογύρισε κάμποσο μέσ' στὴ μεγάλη της ταραχή, τοὺς κατάχωσε βαθειὰ μέσ' στὸ ἄσπρο χιόνι.

Στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ἄλλοτε τὸ παλάτι, ὑπάρχει σήμερα ἕνας βαθὺς γκρεμὸς κ' ἐκεῖ ὅπου εἶχαν πέσει τὰ δάκρυα τῆς ἀπελπισμένης μητέρας, κυλοῦν σὲ σταγόνες τὰ δάκρυα τῶν αἰώνιων χιονοστιβάδων.